

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konkurznej veci úpadcu: **L., a. s., v likvidácii**, B., T., IČO: X., s ustanoveným správcom konkurznej podstaty: JUDr. J.U., L., T., **o schválenie konečnej správy o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov** **správcu**, na odvolanie veriteľa S., a.s., B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.04.2010, č. k. 3K 119/95-108, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.04.2010, č. k. 3K 119/95-108 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením schválil konečnú správu o speňažení konkurznej podstaty a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu tak, ako ju predložil správca konkurznej podstaty JUDr. J.U. dňa 11.01.2010 s tým, že pohľadávka vo výške 455 137,25 Eur (13 711 465 Sk) sa určuje ako pohľadávka proti podstate.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia správcu konkurznej podstaty JUDr. J.U. predložil dňa 11.01.2010 súdu konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu. Konečná správa bola vyvesená na úradnej tabuli súdu dňa 22.01.2010. Úpadca a veritelia boli o vyvesení konečnej správy upovedomení prostredníctvom Obchodného vestníka č. 14B, dňa 22.01.2010.

Proti konečnej správe podal námietky veriteľ S., a. s., C., B., IČO: X., ktorý namietal, že náklady konkurzného konania sú neprimerane vysoké, pretože výsledkom činnosti správcu konkurznej podstaty je spotrebovanie celého výťažku zo speňaženia majetku úpadcu, vrátane finančných prostriedkov ku dňu vyhlásenia konkurzu (dokonca príjmy nepostačujú ani na pokrytie všetkých vynaložených výdavkov). Veriteľ poukazuje aj na tú skutočnosť, že v r. 2003 bol predpoklad na uspokojenie veriteľov v sume 395 632,30 Sk. Namietol tiež výpočet odmeny správcu.

Ďalej veriteľ namietol zaradenie jeho pohľadávky (pôvodne išlo o pohľadávku Daňového úradu T.), ktorú správca zaradil do I. triedy, pričom podľa zoznamu veriteľov, ktorý je súčasťou zápisnice z prieskumného pojednávania SKP, uznal túto pohľadávku ako pohľadávku proti podstate.

Podľa záveru súdu námietky veriteľa nie sú dôvodné. Z obsahu majetku, ktorý bol zaradený do konkurznej podstaty (pohľadávky a hmotný majetok), bolo zrejmé, že výťažok z jeho predaja bude minimálny (čo sa ukazovalo aj v priebehu konkurzného konania), a preto aj uspokojenie veriteľov bude nižšie. Výdavky SKP sú vzhľadom na trvanie konkurzného konania (viac ako 15 rokov) pomerne nízke a zo štruktúry jeho výdavkov (uvedených v konečnej správe ako príloha - finančný prehľad) je zrejmé, že SKP hradil väčšinou len nutné náklady, ktoré boli potrebné na vedenie konkurzného konania.

Súd uznal za nedôvodnú aj námietku týkajúcu sa odmeny SKP, pretože SKP je oprávnený a povinný vypočítať svoju odmenu podľa vyhl. č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom ku dňu vyhlásenia konkurzu. Následná novelizácia tohto právneho predpisu, ako každého iného právneho predpisu, zásadne pôsobí od jeho účinnosti len do budúcnosti a určuje práva a povinnosti tých správcov, ktorí sú do funkcie ustanovení za účinnosti tej ktorej novelizácie. Vyhláška č. 292/2005 Z. z. neobsahuje také ustanovenia, ktoré by umožnili jej aplikáciu na konania začaté pred jej účinnosťou.

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal veriteľ S., a. s., B. a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Uvádza, že vo veci Krajský súd v Bratislave vyhlásil konkurz dňa 08.12.1995.

Súd zverejnil konečnú správu, ktorú mu SKP predložil dňa 22.01.2010 a S., a. s., B. ako veriteľ podal v súlade s § 19 ods. 3 ZKV voči konečnej správe námietky a súd I. stupňa o nich rozhodol napadnutým uznesením.

S., a. s. v námietskach uviedla, že odmena nie je určená v správnej výške, pretože z druhej zložky základu si neodpočítal pohľadávky proti podstate s ňou súvisiace.

Nesúhlasí so záverom súdu I. stupňa v napadnutom uznesení, že nebolo možné aplikovať ust. vyhl. č. 292/2005 Z. z., pretože to jej ustanovenia neumožňujú. Podľa jej mienky vyhl. č. 292/2005 Z. z. bola prijatá len na spresnenie znenia doterajšej právnej úpravy, ktorá umožňovala nesprávny výklad druhej zložky základu pre určenie odmeny. Uvádza tiež príklad, na ktorom demonštruje nesprávnosť správcom použitého výkladu ust. § 6 ods. 1 písm. a/ vyhlášky. Podľa nej je takýto výklad na prospech správcu nesprávny a jednoznačne by ho motivoval k poškodzovaniu veriteľov, nie na ochranu ich záujmov.

Pokiaľ ide o námietku čo do nákladov konania uvádza, že speňaženie majetku sa skončilo v roku 2003 a SKP vo svojej záverečnej správe zo dňa 19.08.2003 vyčíslil náklady konkurzu vo výške 4 497,13 Eur (135 480,50 Sk) a na uspokojenie veriteľov bola určená suma 13 132,59 Eur (395 632 Sk). Preto žiadal vysvetliť, prečo SKP konečnú správu predložil až po 7 rokoch, čo je na úkor veriteľov. Domnieva sa, že SKP nevykonával svoju funkciu s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 2 ods. 2 ZKV.

Tvrdí, že konaním správcu v predmetnom konkurze došlo k jej poškodeniu ako veriteľa, pretože nebola zo svojej pohľadávky proti podstate uspokojená vôbec, naproti tomu iné pohľadávky boli uspokojené v plnej výške.

Uvádza tiež, že súd I. stupňa sa nevysporiadal s námietkou výšky súdneho poplatku za predmetné konkurzné konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že je dôvodné.

Z obsahu spisu (č. l. 84) vyplýva, že veriteľ S., a. s. podal dňa 05.02.2010 námietky proti konečnej správe o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov SKP, zverejnenej vyvesením na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 22.01.2010.

Námietky boli obsahom tie isté, týkali sa určenia výšky odmeny SKP, výšky výdavkov konkurzu aj vyčíslenia súdneho poplatku za konkurzné konanie.

Súd I. stupňa vyzval SKP, aby sa k týmto námietkam veriteľa vyjadril výzvou doručenou mu dňa 15.02.2010. Ten sa vyjadril podaním zo dňa 15.03.2010.

Čo do odmeny správcu považoval svoj výpočet za správny, ak by sa však súd priklonil k názoru veriteľa, na výrok súdu pristúpi.

Pokiaľ ide o výdavky konkurzu, pripomína, že S. si prihlásila pohľadávku 5 rokov po vyhlásení konkurzu. Uvádza, že keby sa už pri vyhlásení konkurzu vedelo, že sa nepodarí

speňažiť majetok za predpokladanú sumu, bol by sa konkurz skončil pre nedostatok predpokladov pre konkurz.

SKP sa vyjadril aj k námietke výšky súdneho poplatku. Poznamenal, že jeho výšku konzultoval s konajúcim súdom a až následne súdny poplatok uhradil ako pohľadávku proti podstate.

Čo do termínu podania konečnej správy sa odvolal na súdne či mimosúdne spory. Uvádza, že konanie, sp. zn. 7C 218/1999 o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške cca 1 mil. Sk sa právoplatne skončilo až v r. 2006 a mimoriadny opravný prostriedok SKP bol neúspešný. Poukazuje tiež na okolnosť, že sa mu do podania konečnej správy nepodarilo speňažiť ochrannú známku a akcie úpadcu.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, že súd I. stupňa sa námietkami veriteľa S., a. s., B. v napadnutom uznesení nevysporiadal, čo viedlo aj k podaniu odvolania proti nemu a zisteniu jeho dôvodnosti odvolacím súdom.

Nemožno hodnotiť ako vysporiadanie sa s námietkou veriteľa, týkajúcej sa neprimeranej výšky nákladov konkurzného konania všeobecným úsudkom, že z obsahu majetku, ktorý bol zaradený do konkurznej podstaty, bolo zrejmé, že výťažok z jeho predaja bude minimálny, a preto aj uspokojenie veriteľov bude nižšie a konštatovaním - bez podrobnejšieho odôvodnenia - tohto úsudku, že výdavky SKP sú vzhľadom na trvanie konkurzného konania (viac ako 15 rokov) pomerne nízke a zo štruktúry jeho výdavkov (uvedených v konečnej správe ako príloha - finančný prehľad) je zrejmé, že SKP hradil väčšinou len náklady nutné na vedenie konkurzného konania. Ani jednoduché odvolanie sa na vyjadrenie SKP zo dňa 15.03.2010 (č. I. 89) bez špecifikácie jednotlivých konkrétnych nákladov nemožno považovať za riadne odôvodnenie úsudku súdu.

Odvolateľ v námietkach zo dňa 05.02.2010, ktoré podal proti zverejnenej konečnej správe uvádzal, že SKP by mal pre objektívne zhodnotenie nákladov podrobnejšie štrukturalizovať výdavky z časového a druhového hľadiska a preukázať ich účelnosť, pretože speňaženie majetku bolo skončené v r. 2003 a SKP vtedy vyčíslil náklady konkurzu sumou 135 480,50 Sk a na uspokojenie veriteľov bol určený výťažok konkurzu vo výške 395 632,30 Sk. V odvolaní tieto údaje doplnil konštatovaním, že od r. 2003 do predloženia konečnej správy sú výdavky vo výške 770 785,06 Sk, t. j. za pomerne také isté obdobie takmer šesťnásobne vyššie.

Súd I. stupňa odôvodnil záver nedôvodnosti tejto námietky odvolateľa svojim konštatovaním, že výdavky SKP sú vzhľadom na trvanie konkurzného konania pomerne nízke a z ich štruktúry (uvedenej v konečnej správe ako príloha - finančný prehľad) je zrejmé,

že SKP hradil väčšinou len nutné náklady vedenia konkurzného konania. Toto všeobecné odôvodnenie nemožno hodnotiť ako vysporiadanie sa s námietkou veriteľa, ktorá obsahovala konkrétne údaje a vyžadovala ich náležité vysvetlenie a odôvodnenie. Odvolací súd preto musel čo do tejto časti odvolania konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia.

Týka sa to aj záveru súdu I. stupňa čo do výpočtu odmeny SKP. Vzhľadom na okolnosť, že nesprávnosť výpočtu odmeny SKP namietal odvolateľ už v námietkach zo dňa 05.02.2010, doručených súdu 08.02.2010 a SKP vo vyjadrení zo dňa 15.03.2010 k nej uviedol, že na výrok súdu pristúpi, ak sa súd prikloní k návrhu veriteľa, je odôvodnenie v tejto časti nedostačujúce a neumožňuje náležité preskúmanie napadnutého uznesenia odvolacím súdom.

Odvolateľ v námietkach zo dňa 05.02.2010 zastával mienku, že vyhl. č. 292/2005 Z. z. len spresnila ustanovenia § 6 vyhl. č. 493/1991 Zb., týkajúcich sa druhej zložky základu pre určenie odmeny SKP, a preto toto ustanovenie, teda ustanovenie § 6 písm. a/ vyhl. č. 493/1991 Zb. treba interpretovať v súlade s jej spresnením vyhl. č. 292/2005 Z. z., ktorého účelom bolo zjednotenie výkladu.

Jednoduché konštatovanie, že vyhl. č. 292/2005 Z. z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo jej aplikáciu na konania začaté pred jej účinnosťou, nemožno považovať za vysporiadanie sa so spomenutou námietkou odvolateľa, ktorý jej oprávnenosť opätovne odôvodňuje vo svojom odvolaní.

Zo spisu vyplýva, že súd I. stupňa uverejnil ako konečnú správu o speňažení majetku úpadcu a vyúčtovanie odmeny SKP podanie správcu zo dňa 10.12.2009, označené ako konečná správa o priebehu konkurzu. V časti IV., označenej Odmena správcu sa uvádza, že odmena správcu v súlade s vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 493/1991 Zb. v platnom znení predstavuje čiastku 103 450 Sk (3 433,91 Eur) a pozostáva zo sumy 25 000 Sk (229,85 Eur) + 78 450 Sk (2 604,06 Eur). Výdavky správcu predstavujú sumu 76 112 Sk, z toho cestovné výdavky 69 812 Sk a telefón 6 150 Sk.

Z uvedeného nemožno zistiť, z ktorého ustanovenia konkrétnej vyhlášky správcu pri výpočte svojej odmeny vychádzal.

Keďže veriteľ S., a. s. v námietkach proti konečnej správe vypočítal odmenu podľa vyhl. č. 493/1991 Zb. v znení vyhl. č. 292/2005 Z. z. v sume 78 550 Sk (260 738 Eur), súd I. stupňa v napadnutom uznesení uznal výpočet odmeny v konečnej správe za správny jednoduchým zdôvodnením, že správca ju vypočítal podľa znenia vyhlášky účinného v čase vyhlásenia konkurzu, správnosťou konkrétneho výpočtu sa nezaoberal ani ho nepodal, teda nezdôvodnil, ako dospel správca k sume 78 450 Sk pri výpočte svojej odmeny. Následkom

toho je odôvodnenie tejto časti napadnutého uznesenia rovnako ako príslušná časť konečnej správy nezrozumiteľné, a preto aj nepreskúmateľné.

Námietkou, týkajúcou sa nesprávneho výpočtu súdneho poplatku za konkurzné konanie, sa súd I. stupňa vôbec nezaoberal.

Súd sa tiež náležite nevysporiadal s námietkou veriteľa, týkajúcou sa jeho pohľadávky uznanej SKP na prieskumnom pojednávaní dňa 01.03.2005 ako pohľadávky proti podstate, zatiaľčo v konečnej správe sa uvádza jej zaradenie do 1. triedy. Táto skutočnosť viedla síce k tomu, že súd v enunciiate napadnutého uznesenia vyslovil, že pohľadávka 455 337,25 Eur sa určuje ako pohľadávka proti podstate. Súd I. stupňa sa však so skutočnosťou, že ide o pohľadávku proti podstate, náležite nevysporiadal, čo viedlo k podaniu odvolania veriteľa aj čo do tohto výroku. V odvolaní dôvodne uvádza, že konaním SKP došlo k jeho poškodeniu, pretože nebol zo svojej pohľadávky proti podstate ani čiastočne uspokojený, zatiaľčo niektoré pohľadávky boli uspokojené v plnej výške, čo je v rozpore s ust. § 32 ods. 1 ZKV.

Na tomto základe odvolací súd konštatoval, že súd I. stupňa sa v napadnutom uznesení s námietkami S., a.s., B. náležite nevysporiadal, čím znemožnil aj riadne preskúmanie veci odvolacím súdom. Preto odvolací súd v súlade s ust. § 221 ods. 1 O.s.p. uznesenie súdu I. stupňa zrušil a vec mu podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil na ďalšie konanie.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová